

мулена, всичкитъ станали философи. Но, както и да е, това рѣшение, като грѣмогласно изражение на собственната си храбростъ, значително възвисило енергията на всичкото събрание. Като ся обявило за неприкосновенно, то, наистина помислило, че всичко ще повърватъ въ думата му, и че никой не ще смѣе да ся доближи до него.

Течението на събитията въ послѣдующитъ години разрушило много подобни илюзии, но учредителното събрание не потърпѣло нито най малко докачение, при всичко, че го е защищавалъ, разумѣва са, не декретътъ за неприкосновенността на депутатитъ. Защищавало го е дълбокото разстройство на кралската армия; всѣки отдѣленъ полкъ представлявалъ миниатюрень потретъ отъ феодалното общество; офицеритъ, назначавани изключително изъ дворяни, играли ролята на привилегированнитъ классове, а солдатитъ изображавали безправната маса отъ народътъ; мѣжду офицеритъ и солдатитъ нѣмало никаква свръзка; на страната на първитъ падали удоволствията отъ животътъ и лавритъ отъ военната слава; на — вторитъ — само трудътъ отъ службата, тоягитъ отъ началството, рапитъ отъ неприятеля, и подъ старостъ, принудена бѣдностъ и скитничество. Солдатитъ нѣмали надѣжда за повишение въ службата; любовъ къмъ работата му не можала да съществува, и вслѣдствие на тѣзи обстоятелства, ненавистьта къмъ стария порядъкъ била толкова силна, колкото въ всичкитъ други непривилегированни граждани на французското кралство. Освѣнъ това, народнитъ оратори го-